

[Jytte Andersen]

tutioner synes ikke umiddelbart begrundet i rationelle hensyn, men synes snarere at være et forsøg på tvangsliberalisering. Det forekommer forkasteligt, hvis mennesker skal miste deres arbejdsplads, blot fordi undervisningsministeren ønsker at afprøve et gammel-liberalistisk syn på et moderne samfund. Derfor må det være i alles interesse – herunder også i ministerens – at han fremkommer med en rationelt begrundet bevisførelse for sin handling.

Besvarelse (5/7 83):

Undervisningsministeren (Bertel Haarder):

Regeringen har i 1984 søgt at begrænse det statslige personaleforbrug ved at indføre et loft over det samlede personaleforbrug, det vil sige udnyttelsen af stillinger og timeforbruget for deltidsansatte omregnet til fuldtidsbeskæftigede. Det overordnede synspunkt er, at man på denne måde får et bedre styringsværktøj til at reducere den offentlige sektors vækst.

For universiteter og højere læreanstalter har denne begrænsning medført dels en generel reduktion af personaleforbruget på institutionerne, dels visse konkrete personaleomlægninger, idet nogle af de større institutioner, der udfører rengøring ved hjælp af eget personale, er blevet pålagt at reducere arbejdsstyrken hertil. Københavns universitet har således fået pålagt en personalereduktion svarende til 34 ud af en samlet arbejdsstyrke til rengøring på ca. 310. Hvis universitetet selv finder, at personalebesparelsen mere hensigtsmæssigt kan ske på andre områder – dog bortset fra undervisning og forskning – vil der dog være mulighed for omdisponering. Det samlede personaleforbrug på Københavns Universitet er i alt 3.352 i 1984.

I øvrigt kan universitetet, hvis det ønsker det, forlange eventuelle afskedigede medarbejdere ansat hos det firma, der får »bestillingen« på rengøringen.

Jeg tror ikke, at rengøringen i første omgang bliver udført bedre og billigere på denne måde, men det er en af de muligheder, vi har, for at begrænse personaleforbruget uden at gribe ind over for undervisning og forskning, som fortsat er de videregående uddannelsesinstitutioners primære funktion. Samtidig kan vi efter alt at dømme styrke en er-

hvervssektor, som har vist sig at have gode eksportmuligheder.

Jeg skal ikke her gå ind i en teoretisk diskussion om, hvad der på lang sigt er mest fornuftigt. Det afgørende må være, at institutionerne til enhver tid inden for de givne økonomiske og personalemæssige rammer kan vælge den bedste og billigste løsning i hvert enkelt tilfælde.

Spm. nr. S 1332

Til *kirkeministeren (23/6 83)* af:

Albertsen (S):

»På hvilken baggrund agter ministeren at ændre i vedligeholdelsen af Mindelunden i Ryvangen?«

Begrundelse

Det har vakt bekymring og uro i vide kredse og ikke mindst blandt de faldnes pårørende, at kirkeministeren arbejder for, at forholdene omkring pasningen og vedligeholdelsen af Mindelunden i Ryvangen står over for principielle ændringer.

Tilsagnene fra besættelsestiden og i tiden derefter om at sikre de faldne frihedskæmper et varigt og smukt minde med mulighed for, at befolkningen kan besøge Mindelunden, er af skiftende regeringer uanset sparebestræbelser blevet fastholdt.

Det må derfor vække undren og bekymring, hvis pasningsform, vedligeholdelse og åbningstider i Mindelunden, der som et historisk monument og mindepark indtager en ganske særlig placering i befolkningens bevidsthed, nu som et led i regeringens besparelser skal ændres.

Besvarelse (29/6 83):

Kirkeministeren (Elsebeth Kock-Petersen):

Allerede i efteråret 1982 startede jeg en undersøgelse af, hvorvidt vedligeholdelse og drift af Mindelunden kunne udføres billigere.

Gennem brevveksling med stadsgartneren i Københavns kommune, som hidtil har forestået vedligeholdelsen af Mindelunden, blev det klart, at stadsgartneren ikke kunne tilbyde nogen væsentlig besparelse, uden at det ville betyde en forringelse af det hidtidige niveau for vedligeholdelsen.